

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)
z dnia 30 września 2004 r. *

W sprawie C-275/02

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Verwaltungsgericht Stuttgart (Niemcy) postanowieniem z dnia 11 lipca 2002 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 26 lipca 2002 r., w postępowaniu:

Engin Ayaz

przeciwko

Land Baden-Württemberg,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann, J. N. Cunha Rodrigues, R. Schintgen (sprawozdawca) oraz F. Macken, sędziowie,

rzecznik generalny: L. A. Geelhoed,
sekretarz: R. Grass,

* Język postępowania: niemiecki.

uwzględniając procedurę pisemną,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Land Baden-Württemberg przez S. Karajan, działającą w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu niemieckiego przez W.-D. Plessinga, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez D. Martina, działającego w charakterze pełnomocnika,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 25 maja 2004 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia (zwanej dalej „decyzją nr 1/80”). Rada Stowarzyszenia została powołana układem ustanawiającym Stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, który został podpisany w dniu 12 września 1963 r. w Ankarze przez, z jednej strony, Republikę Turcji i, z drugiej strony, przez Państwa Członkowskie EWG i Wspólnotę, i który został zawarty, zatwierdzony i ratyfikowany w imieniu tej ostatniej decyzją Rady 64/732/EWG z dnia 23 grudnia 1963 r. (Dz.U. 1964, 217, str. 3685, zwanym dalej „układem stowarzyszeniowym”).

- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między Enginem Ayazem, obywatelem tureckim, a Land Baden-Württemberg dotyczącego decyzji tego ostatniego odmawiających Enginowi Ayazowi przedłużenia zezwolenia na pobyt czasowy w Niemczech i nakazujących jego wydalenie z terytorium tego Państwa Członkowskiego.

Ramy prawne

Stowarzyszenie EWG-Turcja

- 3 Zgodnie z art. 2 ust. 1 celem układu stowarzyszeniowego jest promowanie stałego i zrównoważonego wzmocnienia więzi handlowych i gospodarczych pomiędzy stronami, w tym także w zakresie stosunków pracy, poprzez stopniowe osiągnięcie swobody przepływu pracowników (art. 12), jak również poprzez zniesienie ograniczeń swobody przedsiębiorczości (art. 13) oraz swobody świadczenia usług (art. 14), celem polepszenia poziomu życia narodu tureckiego i ułatwienia przystąpienia w późniejszym czasie Republiki Turcji do Wspólnoty (motyw czwarty preambuły i art. 28).
- 4 W tym celu układ stowarzyszeniowy obejmuje etap przygotowawczy, pozwalający Republice Turcji na wzmocnienie, z pomocą Wspólnoty, jej gospodarki (art. 3), etap przejściowy, podczas którego zostaną zapewnione stopniowe ustanowienie unii celnej między Turcją a Wspólnotą oraz zbliżenie polityk gospodarczych (art. 4) oraz etap ostateczny, opierający się na unii celnej i skutkujący wzmocnieniem koordynacji polityk gospodarczych umawiających się stron (art. 5).

- 5 Zgodnie z art. 12 układu stowarzyszeniowego, zawartym w jego tytule II, „Wprowadzenie w życie etapu przejściowego”:

„Umawiające się Strony uzgadniają, że uwzględnią artykuły 48, 49 i 50 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę, aby osiągnąć stopniowo swobodny przepływ pracowników” [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tego układu poniżej].

- 6 Artykuł 22 ust. 1 układu stowarzyszeniowego stanowi, że:

„W celu realizacji celów ustalonych Układem i w przewidzianych przez Układ przypadkach Radzie Stowarzyszenia przysługują uprawnienia decyzyjne. Każda z dwóch stron jest zobowiązana do podejmowania działań, jakich wymaga wykonanie przyjętych decyzji. [...]”.

- 7 Protokół dodatkowy, który został podpisany w dniu 23 listopada 1970 r. w Brukseli i zawarty, zatwierdzony oraz ratyfikowany w imieniu Wspólnoty rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2760/72 z dnia 19 grudnia 1972 r. (Dz.U. L 293, str. 1, zwany dalej „protokołem dodatkowym”) ustala zgodnie ze swym art. 1 warunki, środki i tempo realizacji etapu przejściowego przewidzianego w art. 4 układu stowarzyszeniowego. Zgodnie z art. 62 protokół dodatkowy stanowi integralną część układu stowarzyszeniowego.

- 8 Protokół dodatkowy zawiera tytuł II „Przepływ osób i usług”, którego rozdział I jest poświęcony pracownikom.

- 9 Artykuł 36 protokołu dodatkowego, będący częścią składową wyżej wspomnianego rozdziału I przewiduje, że swobodny przepływ pracowników pomiędzy Państwami Członkowskimi Wspólnoty i Turcją będzie osiąganym stopniowo, zgodnie z zasadami wyrażonymi w art. 12 układu stowarzyszeniowego, pomiędzy końcem dwunastego i dwudziestego drugiego roku po wejściu w życie tego układu i że Rada Stowarzyszenia zadecyduje o środkach potrzebnych do osiągnięcia tego celu.
- 10 W dniu 19 września 1980 r. Rada Stowarzyszenia przyjęła decyzję nr 1/80. Artykuły 6, 7 i 14 tej decyzji są zawarte w jej rozdziale II „Przepisy socjalne” w sekcji pierwszej, dotyczącej kwestii zatrudnienia i swobodnego przepływu pracowników.
- 11 Artykuł 6 ust. 1 decyzji nr 1/80 brzmi następująco:

„Z zastrzeżeniem art. 7 dotyczącego swobodnego dostępu do zatrudnienia członków swojej rodziny pracownik turecki, mający dostęp do legalnego rynku pracy w Państwie Członkowskim:

- ma w tym Państwie Członkowskim prawo, po rocznym okresie legalnego zatrudnienia, do odnowienia swego zezwolenia na pracę u tego samego pracodawcy, jeśli ten ostatni może zaoferować zatrudnienie;

- ma w tym Państwie Członkowskim prawo, po trzyletnim okresie legalnego zatrudnienia i z zastrzeżeniem pierwszeństwa pracowników z Państw Człon-

kowskich Wspólnoty, do odpowiedzi na inną ofertę zatrudnienia w tym samym zawodzie, złożoną przez dowolnie przez siebie wybranego pracodawcę, złożoną na normalnych warunkach i zarejestrowaną w służbach zatrudnienia;

- korzysta w tym Państwie Członkowskim, po czteroletnim okresie legalnego zatrudnienia, ze swobodnego dostępu do dowolnie wybranego przez siebie zatrudnienia” [tłumaczenie nieoficjalne podobnie jak wszystkie cytaty z tego układu poniżej].

12 Artykuł 7 ust. 1 decyzji nr 1/80 stanowi, że:

„Członkowie rodziny tureckiego pracownika mającego dostęp do legalnego rynku pracy w Państwie Członkowskim, którym zezwolono na dołączenie do niego:

- mają prawo, gdy przebywają legalnie na terytorium tego Państwa Członkowskiego od przynajmniej trzech lat, do odpowiedzi na każdą ofertę zatrudnienia — z zastrzeżeniem zapewnienia pierwszeństwa pracownikom z Państw Członkowskich Wspólnoty;
- korzystają, gdy przebywają legalnie na terytorium tego Państwa Członkowskiego od przynajmniej pięciu lat, ze swobodnego dostępu do dowolnie wybranego przez siebie zatrudnienia”.

13 Artykuł 14 ust. 1 tej samej decyzji stanowi, że:

„Przepisy niniejszej sekcji stosuje się z zastrzeżeniem ograniczeń uzasadnionych względami porządku publicznego, bezpieczeństwa i zdrowia publicznego”.

Inne właściwe przepisy prawa wspólnotowego

- 14 Artykuł 10 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, str. 2), zmienionego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2434/92 z dnia 27 lipca 1992 r. (Dz.U. L 245, str. 1, zwane dalej „rozporządzeniem nr 1612/68”) brzmi następująco:

„Prawo osiedlenia się w innym Państwie Członkowskim wraz z pracownikiem, który jest obywatelem Państwa Członkowskiego i jest zatrudniony na terytorium innego Państwa Członkowskiego, mają następujące osoby, bez względu na przynależność państwową:

- a) współmałżonek oraz zstępni poniżej 21 roku życia lub pozostający na utrzymaniu pracownika;
- b) wstępni pracownika lub jego współmałżonka, pozostający na jego utrzymaniu”.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

- 15 Z akt postępowania przed sądem krajowym wynika, że Engin Ayaz, urodzony w dniu 24 września 1979 r., kawaler, dołączył w 1991 r. wraz ze swą matką do mieszkającego w Niemczech ojczyma.
- 16 Jest bezsporne, że ojczym Engina Ayaza, posiadający obywatelstwo tureckie, jest od lat osiemdziesiątych pracownikiem mającym dostęp do legalnego rynku pracy w tym Państwie Członkowskim, w którym legalnie przebywa.

- 17 W opinii sądu krajowego matka Engina Ayaza nie posiadała nigdy zezwolenia na pracę w Niemczech.
- 18 Od momentu swego przybycia na terytorium Niemiec Engin Ayaz przebywał, z wyjątkiem krótkiej przerwy pod koniec 1999 r., u swej matki i swego ojczyma. Podczas swego pobytu w Niemczech uzyskał świadectwo ukończenia „Hauptschule” (średniej szkoły zawodowej przygotowującej do dalszego kształcenia), a następnie przez rok uczęszczał do szkoły zawodowej. Następnie rozpoczął dwa szkolenia zawodowe, ale nie ukończył żadnego z nich. Po okresie pozostawania bezrobotnym zaczął pracować z przerwami jako kierowca.
- 19 Pomędzy 1997 r. a 2001 r. Engin Ayaz został wielokrotnie skazany przez niemiecki wymiar sprawiedliwości za popełnienie różnego rodzaju czynów przestępczych.
- 20 Zainteresowany korzystał w Niemczech z zezwoleń na pobyt czasowy, z których ostatnie wygasło w dniu 31 października 1999 r.
- 21 W dniu 8 lipca 1999 r. złożył on wniosek o przyznanie zezwolenia na pobyt stały, lecz ten wniosek nie został formalnie rozpatrzony.
- 22 W dniu 24 marca 2000 r. Engin Ayaz wniósł o czasowe przedłużenie swego zezwolenia na pobyt.
- 23 Decyzją z dnia 9 sierpnia 2000 r. Landratsamt Rems-Murr-Kreis odrzucił ten ostatni wniosek i nakazał zainteresowanemu opuszczenie Niemiec w ciągu miesiąca od powiadomienia o tej odmowie. Niezastosowanie się do nakazu opuszczenia Niemiec pociągnąć miało za sobą wydalenie do Turcji.

- 24 W dniu 14 września 2000 r. Engin Ayaz złożył sprzeciw wobec tej decyzji i jednocześnie złożył do Verwaltungsgericht Stuttgart wniosek o tymczasowe zabezpieczenie jego roszczeń.
- 25 Decyzją z dnia 30 października 2000 r. Verwaltungsgericht Stuttgart uznał skutek zawieszający powyższego sprzeciwu.
- 26 W dniu 8 lutego 2002 r. Regierungspräsidium Stuttgart oddalił jako niezasadniony sprzeciw złożony przez Engina Ayaza, uznając, że stanowi on istotne zagrożenie dla bezpieczeństwa i porządku publicznego z racji poważnych czynów przestępczych, które popełnił, a także, że ani konstytucja niemiecka, ani Europejska konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności nie stoją na przeszkodzie jego wydaleni.
- 27 W dniu 5 marca 2002 r. zainteresowany wniósł do Verwaltungsgericht Stuttgart skargę na decyzję Regierungspräsidium Stuttgart.
- 28 W opinii Verwaltungsgericht Stuttgart zaskarżona decyzja z dnia 8 lutego 2002 r. jest zgodna z prawem krajowym, tj. z Ausländergesetz (niemiecką ustawą o cudzoziemcach), które przewiduje automatyczne wydalenie cudzoziemca, który, jak w tym przypadku, został w ciągu ostatnich pięciu lat skazany ostatecznym wyrokiem na kary stosowane wobec nieletnich o łącznym wymiarze trzech i pół roku.
- 29 Jednakże należałoby jeszcze ustalić, czy Engin Ayaz może skorzystać z ochrony przed wydaleniem przewidzianej w art. 14 ust. 1 decyzji nr 1/80, zgodnie z wykładnią

przyjętą w wyroku z dnia 10 lutego 2000 r. w sprawie C-340/97 Nazli, Rec. str. I-957, pkt 50–64. Z wyroku tego, z jednej strony, wynika, że art. 14 ust. 1 sprzeciwia się wydaleniu obywatela tureckiego korzystającego z uprawnień przyznanych bezpośrednio przez decyzję nr 1/80, jeżeli wydalenie to zostało zarządzone na skutek skazania w wyniku postępowania karnego w celu odstraszenia innych cudzoziemców, podczas gdy zachowanie się zainteresowanego nie daje konkretnych powodów do przyjęcia, że w przyszłości popełni on inne poważne czyny przestępcze zakłócające porządek publiczny w przyjmującym Państwie Członkowskim. Z drugiej strony sąd krajowy uważa, że w niniejszym przypadku zachowanie się Engina Ayaza nie przedstawia sobą konkretnego ryzyka nowych poważnych zakłóceń porządku publicznego, wobec czego należałoby na podstawie art. 14 ust. 1 decyzji nr 1/80 uchylić decyzję w sprawie wydalenia.

- 30 Niemniej jednak, aby ten przepis mógł znaleźć zastosowanie w sprawie przed sądem krajowym, należałoby ustalić, czy zainteresowany zalicza się do osób chronionych przez decyzję nr 1/80.
- 31 Engin Ayaz nie może powołać się na uprawnienia, które art. 6 ust. 1 decyzji nr 1/80 przyznaje pracownikowi tureckiemu posiadającemu dostęp do legalnego rynku pracy Państwa Członkowskiego, ponieważ nie spełnia on warunków stawianych przez ten przepis.
- 32 Jeśli chodzi o zastosowanie art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80, zainteresowany nie może także wywodzić prawa pobytu w Niemczech od swojej matki, ponieważ nie była ona nigdy zatrudniona w przyjmującym Państwie Członkowskim. Warunek dostępu do legalnego rynku pracy w tym państwie jest natomiast spełniony przez ojczyzna Engina Ayaza. Tym samym pojawia się kwestia, czy skarżący w postępowaniu przed sądem krajowym powinien być uważany za „członka rodziny” w rozumieniu tego przepisu. Pytanie to zostało pozostawione bez jasnej odpowiedzi.

- 33 Oceniając, że w tych warunkach rozstrzygnięcie sporu wymaga wykładni prawa wspólnotowego, Verwaltungsgericht Stuttgart postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy mający mniej niż 21 lat pasierb tureckiego pracownika mającego dostęp do legalnego rynku pracy w Państwie Członkowskim jest członkiem rodziny w rozumieniu art. 7 [akapit pierwszy] decyzji [nr] 1/80 [...]?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 34 W celu udzielenia odpowiedzi na zadane pytanie na wstępie należy podnieść, że — jak to wynika z samego brzmienia art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 — skorzystanie z uprawnień przewidzianych przez ten przepis zależy od kumulatywnego spełnienia dwóch zawartych w nim warunków. Po pierwsze, zainteresowana osoba powinna być członkiem rodziny tureckiego pracownika mającego dostęp do legalnego rynku pracy w przyjmującym Państwie Członkowskim, a po drugie, powinna uzyskać zezwolenie właściwego organu tego państwa na dołączenie do wyżej wymienionego pracownika.
- 35 Jeśli chodzi o ten drugi warunek, to w świetle utrwalonego orzecznictwa przepisy dotyczące stowarzyszenia Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Republiki Turcji przy aktualnym stanie prawa wspólnotowego nie wkraczają w kompetencje Państw Członkowskich do uregulowania wjazdu na ich terytorium obywateli tureckich, a także warunków ich pierwszego zatrudnienia, w związku z czym pierwsze zezwolenie na wjazd tych obywateli na terytorium Państwa Członkowskiego podlega co do zasady wyłącznie prawu krajowemu danego państwa (zob. wyrok z dnia 21 października 2003 r. w sprawach połączonych C-317/01 i C-369/01 Abatay i in., Rec. str. I-12301, pkt 63 i 65).

- 36 Niemniej jednak w sprawie przed sądem krajowym pytanie zadane przez ten sąd odnosi się tylko do pierwszego z warunków wymienionych w pkt 34 niniejszego wyroku.
- 37 W stosunku do tego warunku postawione pytanie nie dotyczy kwestii, czy obywatel turecki przebywający już na terytorium Państwa Członkowskiego przebywa tam w charakterze pracownika mającego dostęp do legalnego rynku pracy w tym państwie — ponieważ ta kwestia została przez sąd krajowy uznana za rozstrzygniętą — lecz odnosi się jedynie do wyjaśnienia, czy pasierb takiego pracownika jest „członkiem rodziny” w rozumieniu art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80.
- 38 Przytoczony przepis nie zawiera bowiem definicji pojęcia „członek rodziny” pracownika.
- 39 Tymczasem pojęcie to powinno być jednolicie interpretowane na poziomie Wspólnoty, aby zapewnić jego jednakowe stosowanie w Państwach Członkowskich.
- 40 Zakres tego pojęcia powinien zatem zostać określony z uwzględnieniem zamierzanego przez niego celu, jak również kontekstu, w jakim ono występuje.
- 41 Z jednej strony, tak jak już to stwierdził Trybunał, system ustanowiony przez art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 zmierza do stworzenia korzystnych warunków dla

łączenia rodzin w przyjmującym Państwie Członkowskim, zezwalając najpierw na obecność członków rodziny przy pracowniku migrującym, a następnie wzmacniając, po pewnym czasie, ich pozycję poprzez przyznanie im prawa do podjęcia zatrudnienia w tym państwie (zob. w szczególności wyrok z dnia 17 kwietnia 1997 r. w sprawie C-351/95 Kadiman, Rec. str. I-2133, pkt 34–36).

- 42 Z drugiej strony, taki sam jest cel rozporządzenia nr 1612/68, które zmierza — tak jak to wskazał Trybunał w pkt 82 i 83 wyroku z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie C-171/01 Wählergruppe Gemeinsam, Rec. str. I-4301 — do wyjaśnienia postanowień art. 48 Traktatu WE (obecnie, po zmianie, art. 39 WE) — a w szczególności jego art. 10 ust. 1.
- 43 W wyroku z dnia 17 września 2002 r. w sprawie C-413/99 Baumbast i R, Rec. str. I-7091, pkt 57 Trybunał orzekł w tym względzie, że prawo do osiedlenia się wraz z pracownikiem migrującym, z którego korzystają „jego współmałżonek oraz zstępni poniżej 21 roku życia lub pozostający na utrzymaniu pracownika” na podstawie wyżej wymienionego przepisu rozporządzenia nr 1612/68, dotyczy zarówno zstępnych tego pracownika, jak i zstępnych jego współmałżonka.
- 44 W utrwalonym orzecznictwie, poczynwszy od wyroku z dnia 6 czerwca w sprawie C-434/93 Bozkurt, Rec. str. I-1475, pkt 14, 19 i 20 Trybunał wywiódł z brzmienia art. 12 układu stowarzyszeniowego oraz art. 36 protokołu dodatkowego, jak również z celu decyzji nr 1/80, jakim jest — zainspirowane przez art. 48 Traktatu, art. 49 Traktatu WE (obecnie, po zmianie, art. 40 WE) oraz art. 50 Traktatu WE (obecnie, po zmianie, art. 41 WE) — stopniowe osiągnięcie swobodnego przepływu pracowników, że zasady obowiązujące w ramach tych artykułów powinny zostać przyjęte — tak dalece, jak to możliwe — w stosunku do obywateli tureckich korzystających z uprawnień przyznanych w wyżej wymienionej decyzji (zob. ww. wyrok w sprawie Wählergruppe Gemeinsam, pkt 72 i analogicznie do art. 14 układu stowarzyszeniowego dotyczącego swobodnego świadczenia usług, ww. wyrok w sprawie Abatay i in., pkt 112).

- 45 Wynika z tego, że w kwestii ustalenia zakresu pojęcia „członek rodziny” w rozumieniu art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 należy odnieść się do wykładni tego pojęcia dokonanej w zakresie swobodnego przepływu pracowników będących obywatelami Państw Członkowskich Wspólnoty, a w szczególności do zakresu zdefiniowanego w art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 1612/68 [zob. analogicznie ww. wyrok w sprawie *Wählergruppe Gemeinsam* oraz wyrok z dnia 16 września 2004 r. w sprawie C-465/01 Komisja przeciwko Austrii, Rec. str. I-8291, w kwestii przejścia wykładni nadanej art. 8 ust. 1 powyższego rozporządzenia dla potrzeb biernego prawa wyborczego pracowników tureckich do takich instytucji jak izby pracownicze (*Arbeiterkammer*) czy rady pracownicze].
- 46 Wreszcie art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 nie zawiera w sobie nic, co uzasadniałoby twierdzenie, że zakres pojęcia „członek rodziny” miałby być ograniczony tylko do krewnych pracownika (w odróżnieniu od jego powinowatych).
- 47 Powyższa wykładnia jest ponadto poparta wyrokiem z dnia 11 listopada 1999 r. w sprawie C-179/98 *Mesbah*, Rec. str. I-7955, w której Trybunał orzekł, że pojęcie „członka rodziny” marokańskiego pracownika migrującego w rozumieniu art. 41 ust. 1 Umowy o współpracy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Maroka, podpisanej w Rabacie w dniu 27 kwietnia 1976 r. i zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty rozporządzeniem Rady nr 2211/78 z dnia 26 września 1978 r. (Dz.U. L 264, str. 1) zawiera w sobie wstępnych tego pracownika i jego współmałżonka, którzy przebywają wraz z nim w przyjmującym Państwie Członkowskim. Wykładnia ta, zastosowana w kontekście umowy o współpracy, powinna wobec tego tym bardziej znaleźć zastosowanie do układu stowarzyszeniowego, mającego znacznie bardziej ambitne cele (zob. pkt 3 niniejszego wyroku).

- 48 Uwzględniając całości powyższych rozważań, na zadane pytanie należy odpowiedzieć, że art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 powinien być interpretowany w ten sposób, że pasierb tureckiego pracownika mającego dostęp do legalnego rynku pracy w Państwie Członkowskim, mający mniej niż 21 lat lub pozostający na jego utrzymaniu, jest członkiem rodziny tego pracownika w rozumieniu tego przepisu i korzysta z uprawnień przyznanych mu przez ten przepis, jeżeli uzyskał zgodnie z prawem zezwolenie na dołączenie do tego pracownika w przyjmującym Państwie Członkowskim.

W przedmiocie kosztów

- 49 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia, przyjętej przez Radę Stowarzyszenia powołaną układem stowarzyszeniowym między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, powinien być interpretowany w ten sposób, że pasierb tureckiego pracownika mającego dostęp do legalnego rynku pracy w Państwie Członkowskim, mający mniej niż 21 lat lub pozostający na jego utrzymaniu, jest członkiem rodziny tego pracownika w rozumieniu tego przepisu i korzysta z uprawnień przyznanych mu przez ten przepis, jeżeli uzyskał zgodnie z prawem zezwolenie na dołączenie do tego pracownika w przyjmującym Państwie Członkowskim.

Podpisy